

[Ministeren for nordiske anliggender]

No. 10, »Ten Years after the Signing of the Helsinki Convention« (1984).

Jeg har på baggrund af det stillede spørgsmål bedt miljøstyrelsen om – via den Nordiske Kontaktgruppe for Havforurenings-spørgsmål – inden for rammerne af eksisterende ressourcer at søge samarbejdet inden for Østersøkonventionen intensiveret. Som led i dette skal mulighederne for en fyldigere og mere offentligt tilgængelig afrapportering af medlemslandenes forureningsbekæmpende initiativer og resultaterne deraf undersøges nærmere.

Spm. nr. S 1005

Til *socialministeren* (18/4 86) af:

Ebba Strange (SF):

»Vil ministeren overveje at lade § 3, stk. 4, i lov om social pension tage i anvendelse over for flygtninge, der efter års ophold i Danmark får mulighed for at vende tilbage til deres eget land?«

Begrundelse

Spørgsmålet tager udgangspunkt i en konkret sag, hvor et chilensk ægtepar har opholdt sig som flygtninge i Danmark siden maj 1975. De har nu fået mulighed for at vende hjem. Manden er født i 1916 og fik tilkendt førtidig folkepension i 1979. Konen er født i 1922 og fik tilkendt højeste førtidspension i 1979. De har begge været behandlet på rehabiliteringscenteret for torturofre på rigshospitalet i København. De har dårligt helbred og vil være meget dårligt stillet økonomisk ved tilbagekomsten til Chile.

Alligevel ønsker de at vende tilbage, da det bl.a. på grund af deres alder har været svært for dem at finde sig til rette i Danmark. De blev i sin tid udvist af deres land og har altså nu fået en tilbagevendenstilladelse.

Socialforvaltningen i Albertslund kommune har støttet en ansøgning efter den i spørgsmålet omtalte paragraf, men sikringsstyrelsen har givet afslag. Dermed er denne sag naturligvis afgjort.

Imidlertid kunne man forestille sig, at lignende sager ville dukke op. Det må være i overensstemmelse med god flygtningepolitik at støtte folk, der får mulighed for at vende tilbage til deres hjemland. Måske vil andre i

en lignende situation ikke turde vende tilbage af frygt for deres økonomiske fremtid. De vil da have ret til at forblive her i landet og bevare retten til den pension, de én gang har fået tilkendt.

På denne baggrund finder spørgeren, at det ville være naturligt, om pensionslovens dispensationsbestemmelse blev anvendt netop i sådanne tilfælde, og spørgeren håber, at ministeren vil overveje dette positivt.

Svar (13/5 86):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Efter lov om social pension § 3, stk. 2 og 3, er retten til pension ikke afhængig af fast bopæl i Danmark, når visse betingelser (indfødsret, en vis bopælstid) er opfyldt. For så vidt angår personer, der ikke opfylder disse betingelser, kan sikringsstyrelsen efter § 3, stk. 4, dispensere fra bopælskravet, når særlige omstændigheder taler for det – dog kun for personer, der først tager bopæl i udlandet efter at have fået tillagt pension.

Sikringsstyrelsens dispensationspraksis har hidtil været ret streng. Dispensation har sjældent været givet i tilfælde af mindre end 20 års tilknytning til Danmark. Det fremgår af bemærkningerne til forslaget til lov om social pension, at sikringsstyrelsens strenge praksis forudsættes opretholdt.

Efter lov om social pension stilles flygtninge særlig gunstigt med hensyn til spørgsmålet om retten til pension, jfr. § 2, stk. 2, nr. 2, om fravigelse af kravet om dansk indfødsret og § 9, stk. 1, om opgørelse af bopælstid. Efter § 9, stk. 2, anvendes de særlig gunstige regler om opgørelse af bopælstid dog kun, så længe den pågældende har fast bopæl i Danmark.

Der kan således ikke af lovens bestemmelser om flygtninge udledes nogen forudsætning om, at flygtninges ansøgninger om dispensation efter § 3, stk. 4, skal behandles efter gunstigere kriterier end andres ansøgninger.

De særlig gunstige regler for flygtninge bygger bl.a. på en forudsætning om, at flygtninge ikke kan få udbetalt eventuelle pensioner fra oprindelseslandet. Denne forudsætning holder ikke stik, når oprindelseslandet erklærer sig parat til at modtage de tidligere udrejste.